

“Eti Karınca” mızın en önemli felsefesi ve çıkış noktası dağarcığımuza bir şeyler katmak, varolanı paylaşmak, bir adım daha ileriye gitmek, yeni bilimsel çalışmaları takip etmek kısacası eğitim için olabildiğince yolalmak. Bu sebeple herşeyin güzel olması için çaba sarfediyoruz. Umarım bu güzellikleri yazılarımızı okudukça hissedersiniz.

Öğretmen arkadaşlarımızın bu sayıda da birbirinden değerli yazılarını sizlerle paylaştık ve bundan sonraki sayılarda da paylaşmaya devam edeceğiz. Baharın gelişiyile beraber içinizdeki umutların hep canlı kalması dileğiyle.

Saygılarımla....

Sevgi BAL

ETİ KARINCA SAHİBİ

ETİMESGUT REHBERLİK ARAŞTIRMA

MERKEZİ ADINA

Emine SAYAN

YAYIN İNCELEME KURULU

Emine SAYAN

Evran ÇİÇEK

Gülfem ÇETİNKAYA

Aytaç KAYMAK

Aysun KARADAĞ

Özlem MARAKLI

EDİTÖR

Sevgi BAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sema TÜRKAY

FOTOĞRAF ve KAPAK TASARIMI

İsmail KAYMAK

Yazışma Adresi

ETİMESGUT REHBERLİK ARAŞTIRMA

MERKEZİ MÜDÜRLÜĞÜ

ETİLER MAH.1444.SOK. NO:1

Etimesgut/ANKARA

ISSN:2149-2859

İÇİNDEKİLER

İSMİN HALLERİNDEN GENCİN HALLERİNE

EVDE EĞİTİM HİZMETİ

ÖFKEYİ YENMEK... AMA NASIL?

LÜTFEN VE ÖZÜR DİYEBİLMEK

OKULA İLİŞKİN METAFORLAR:

SENCE OKUL NEYE BENZİYOR?

POLYANNA VE PİNOKYO 2

HAMİLELİK ÜZERİNE BİR KAÇ LAKIRDI...

ŞİİR(*Umudunu Kaybetme*)

GEÇMİŞİN İZLERİNDE YOKOLAN

ANKARA SİNEMALARI...

TRAVMATİK YAŞAM OLAYLARININ PSİKOSOSYAL
ETKİLERİ VE BAŞETME YOLLARI

OKULÖNCESİ DÖNEMDE ÜSTÜN YETENEKLİ
ÇOCUKLAR ve ÖZELLİKLERİ

KİTAP TANITIMI (*Kulaklarıma İnanamıyorum*)

FİLM ZAMANI (*Okyanus Cenneti*)

4

7

10

12

14

17

22

24

25

29

32

37

38

İSMİN HALLERİNDEN GENCİN HALLERİNE

Gündemde üniversite sınavları varken, (sanki düşüyormuş gibi) Türkçe de hemen her test grubunu etkilerken, bir dilbilgisi konusu anlatmak değil tabii ki niyetim ama malumunuz, beşeri menşeli paylaşımların anlatım yolu bir sisteme yaslanmakla olur. Ben de ismin hallerine yaslanarak gencin hallerinden birkaç sahne sunmak istedim sizlere. Amacım bir başka gözlükle okutmak vaziyeti.

GENCİN YALIN HALİ; genç, yalındır özünde; yalanı çok sevmez, gözü karadır, fedakârdır, haksızlığa gelemes. Ruhunun derinliklerinde ise bir kahraman dolaşır, gizlidir çoğu zaman ve belli bir uzmanlık alanı yoktur. Her işten anlar ve her derdin devası ondadır. Bazen kendi uçar bedenen, hızla yer değiştirir. Gökyüzünde görünmez olur bazen, en gizli planları görmek için düşman

hattına sızar, ülkesini kurtarır tüm kötü emellerden. Bazen “istemeden” denk gelir, erdemli perspektifi zarar görmeden şahit olur, arzularının görmesini istediği en gizemli şeyleri görüverir kazara. Kimse suçlayamaz adı üstünde kaza... Velhasıl-ı kelam; yalın hali gencin en temiz kalma çabasıdır. Vicdan hassastır doyurulmak ister. Siz onun yalan söylediğini sanırsınız, aslında mevzu başkadır, daha önemli bir erdemi korumak içindir. Mesela mı? Arkadaş uğruna, verilen bir söz ya da en çok korktuğu şey olan “korkak” damgasıdır onu buna zorlayan.

GENCİN BELİRTME HALİ; Genci görmek gerek; görünmek ister, duyulmak, bilinmek belki efsaneleşmek ister. Bu korkutmasın sizi, doymaz değildir, bazen adını anmak yeter onu abad etmeye. Görmeli onu

gönülden, gönüllü olarak ve o gördüğünüzü bilmeli. Saklamamalı, gizli sevmemeli, belli etmeli. Bağırması onun varlığını boyboylayıp soysoylayıp adını koymalı...

Belirtirken, boşalmadan kelimeler hoyratça ağzımızdan. Sonu gelmez cümleler sağanak yağmur gibi ve aynı sözcüklerin sürekli tekrarından oluşan girdaptan Allah genci korusun... Belletirken tehlikeli suları, delikanlılığını mevzu etmemeli dedik ya çok korkar "korkak" olmaktan.

İlle istiyorsak sınırlarını belirlemek yüreğimizin sevgimizin sınırsızlığı ile onun vicdanlı yanını besleyerek ona verdirelim kararını.

GENCİN YÖNELME HALİ;
Gençliğin yönelme hali, arkadaşına dönüktür. Anne baba için çok

çekici değildir vaziyet faciadır çoğu zaman. Hatta arkadaş kelimesinin sıfatı "kötüdür" ekseriyetten. Oysa genç için arkadaş en kutsal sıfatlardan çok daha öndedir. "Ne yapmalı?" der genelde ebeveyn ve tüm silahlarını kullanır. Sonuç; başarsa da başaramazsa da başarısızlıktır esasında. Kurtarırsa "kötü" arkadaştan; küskün, kırgın, yenik gençler arasındaki tabiriyle "eziktir". Kurtaramaz ise de kötüleşir asıl kötü, gencin kendisi olur ve başkalarının çocuklarının "kötü arkadaşdır" artık. Bazen bir araya gelir birlikte hayıflanır çocuğuma ulaşamıyorum diye ağlaşır ebeveynler.

Ne mi yapmalı? Doluya tutulmuş anaç kazın yavrularını nasıl koruduğuna bir bakın.

Yönlendirme yapması zor. Kaldı ki dolu, kafasına kafasına düşerken kendi yönünü bile bulamaz. Eee! İşte açıp kanatlarını yavrularını sararak selden uzakta doludan korumaya çalışır, sabreder, ta ki hava açınca kadar. Ona minnettar kalan yavruları onu ödüllendirir gibi peşinden daha bir azimle gider.

Azimle gelmiyorsa genç
ardınızdan, miskin miskin
geliyorsa dahi sizinle, doludan
koruyamamış, yön
verememişsinizdir biline.

GENCİN BULUNMA HALİ;

Nerede bulunmalı bir genç? bir sorun kendisine. Her gün babasına annesine yapışmış on küsuratlı yıllardan beri çok bayıldığı bilgece nasihatleri dinlerken kendinden geçip, onlarla coşup harika şiirler yazıp, resimler çizip, şarkılar söyleyip, aşka dair her şeyi öğrenip yaşadığı, kendi doğrusunu bulduğu bu mübarek yerde mi bulunmalı? Yoksa arada bir gizli gizli aşklarını, sevdasını, hayallerini, yaşamasa bile yaşama umudunu anlattığı kankasının yanında mı? Nerede bulunursa bulunsun, bulunma haline göre ahvalini izlemeli. Onun efkârına ortak olmak istiyorsak, lütfetmesi, paylaşması için yakınında olmalı, "Son kez söylüyorum, son şansın." sözleri, ona henüz söylenmemiş olmalı.

VE GENCİN AYRILMA HALİ;

Gel gelelim ayrılma haline... Bu hal öyle bir hal ki o ana kadar ne ekmişseniz gençliğin sınırsız tarlasına, onun katlarını

biçersiniz. Ancak meyvesi ya yenir, ya da yenmez. Aramaz, sormaz ise uzun sayılabilecek demler, açıp hallerine bir bakın, geçmiş defterlerde arayın yalın bırakabildik mi? ki tertemiz kalsın, geri dönsün, yalnız komasın bizi.

Belirtebildik mi onun bizim efsanemiz, hayattaki en büyük amacımız olduğumuzu?

Yöneltebildik mi azgın fırtınadan, doludan, borandan, sakın limanlara?

Bulunabildik mi bulunmak istediğinde yanı başında, sıcak kanatlarımızla?

Cevaplar müspetse ayrılabiliriz rahatlıkla cismi canından bırakın gitsin. Çünkü dönecektir ayrılrsa da bazı demler yanınızdan.

Cihan BASTABAN
Hayriye Ethem Turhanlı MTAL
Rehber Öğretmeni

EVDE EĞİTİM HİZMETİ

Evde Eğitim Hizmeti Nedir?

Sağlık problemi nedeniyle örgün eğitim kurumlarından doğrudan yararlanamayacak durumda olduğunu sağlık raporu ile belgelendiren okul öncesi, ilkokul, ortaokul ve lise çağındaki özel eğitim ihtiyacı olan öğrenciler için evde sunulan eğitim hizmetidir.

Evde Eğitim Hizmetinden Kimler Yararlanabilir?

En az dört ay süreyle örgün eğitim kurumundan doğrudan yararlanamayacak durumda olduğunu sağlık raporu ile belgelendiren özel eğitim ihtiyacı olan öğrenciler bu hizmetten yararlanabilir.

Evde Eğitim Hizmetinden Yararlanmak İçin Nereye Başvuru Yapılır?

Evde eğitim hizmetinden yararlanılabilmesi için bireyin velisi tarafından öğrencinin kayıtlı olduğu okulun bulunduğu bölgeye hizmet veren rehberlik ve araştırma merkezine (RAM) gerekli müracaat edilmesi gerekmektedir.

Evde Eğitim Hizmetinden Yararlanmak İçin Hangi Belgelerle Başvuru Yapılır?

- Bireyin en az dört ay süreyle örgün eğitim kurumundan doğrudan yararlanmasının mümkün olmadığı ya da yararlanması halinde olumsuz sonuçlar doğuracağını belirten sağlık raporu,
- Veli başvuru dilekçesi,
- Öğrenci belgesi ile müracaat yapılması gerekmektedir.

Öğrencinin Evde Eğitim Hizmetinden Yararlanmasına Nasıl Karar Verilir?

RAM'ın bünyesinde oluşturulan özel eğitim değerlendirme kurulunca yapılan eğitsel değerlendirme ve tanılama sonucuna göre il/ilçe özel eğitim hizmetleri kurulunca alınan karar doğrultusunda öğrencilere evde eğitim hizmeti sunulmaktadır.

Özel Eğitim Hizmetleri Kurulunun Değerlendirme Sürecinde Esas Alınan Belgeler Nelerdir?

İl/ilçe özel eğitim hizmetleri kurulu; RAM tarafından düzenlenen Özel Eğitim Değerlendirme Kurulu Raporu, Ev Ortamı Durum Tespit ve Değerlendirme Formu, Veli Sözleşmesi ile sağlık raporu esas alarak öğrencinin evde eğitim hizmetinden yararlanmasına karar vermektedir.

Evde Eğitim Hizmeti Nasıl Sunulur?

- a) İl/ilçe özel eğitim hizmetleri kurulu tarafından evde eğitim hizmetine ilişkin alınan karar ilgili rehberlik ve araştırma merkezine, okula ve veliye yazılı olarak bildirilir,
- b) Evde eğitim hizmetine ilişkin planlama, bireyin ihtiyacı ve eğitim ortamına ilişkin şartlar dikkate alınarak ve haftalık ders saati sayısı 10 (on) saatten az olmamak üzere il/ilçe özel eğitim hizmetleri kurulunca yapılır,
- c) Evde eğitim kararı alınan öğrenciler için takip edecekleri/takip ettikleri eğitim programı esas alınarak belirlenen dersler için kaç ders saati eğitim verileceğine karar verilir,
- d) İl/ilçe özel eğitim hizmetleri kurulu tarafından yapılan planlama doğrultusunda il/ilçe milli eğitim müdürlüğünce evde eğitim hizmeti sunmak üzere öğretmen görevlendirilir,

Evde Eğitim Hizmeti Sunmak Üzere Kimler Görevlendirilir ve Ek Ders Ücretleri Nasıl Ödenir?

Evde eğitim hizmetinden yararlanacak öğrencilerin özelliği ve öncelikli eğitim ihtiyacına göre özel eğitim öğretmenleri ile bireyin kayıtlı bulunduğu okul ve diğer okullardaki okul öncesi, sınıf ve diğer alan öğretmenleri eğitim hizmetlerini yürütmek üzere görevlendirilir. Evde eğitimde görevlendirilen tüm kadrolu öğretmenlere 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 176'ncı maddesi gereğince ek ders ücretleri %25 fazlasıyla ödenir.

Evde Eğitim Hizmeti Alan Öğrencilerin Programı Nasıl Hazırlanır?

Evde eğitim hizmetinden yararlanan öğrencilere, kayıtlı bulunduğu okulda/kurumda uygulanan eğitim programlarının uygulanması esastır. Ancak BEP geliştirme birimince, bu programlara dayalı olarak öğrencilerin eğitim performanslarına göre, ihtiyaç duydukları alanlarda BEP hazırlanır.

Evde Eğitim Hizmeti Alan Öğrencilerin Başarısının Değerlendirilmesi Nasıl Yapılır?

Öğrencilerin başarı durumlarının değerlendirilmesi, sorumlu oldukları eğitim programının uygulandığı okullardaki değerlendirme ölçütlerine göre yapılır. Öğrencilerin başarı değerlendirme sonuçları öğretmenler tarafından, öğrencinin kayıtlı bulunduğu okul idaresine not çizelgeleri esas alınarak bildirilir. Sınıf geçme ve diğer işlemler, kayıtlı olunan okul idaresi tarafından yürütülür.

Sunulan Evde Eğitim Hizmetinin İzlenmesi ve Sonlandırılması Nasıl Yapılır?

Özel Eğitim Değerlendirme Hizmetleri Kurulunca öğretim yılının başlamasından 30 (otuz) gün önce evde eğitimi gerekli kılan şartlar yeniden değerlendirilerek öğrencinin, o öğretim yılında evde eğitim hizmetinden yararlanıp yararlanamayacağına karar verilir. Şartların ortadan kalkması durumunda evde eğitim hizmeti sona erdirilir ve alınan karar ilgili RAM'a ve okula bildirilir.

Daha ayrıntılı bilgi için; MEB evde ve hastanede eğitim hizmetleri yönergesine bakılabilir. Türkiye genelinde 2014-2015 eğitim öğretim yılında 5049 öğrenci evde eğitim hizmetinden yararlanmıştır.

Özlem MARAKLI
Özel Eğitim Bölümü Öğretmeni

Öfkemizi yenebilmek önemli. Önemli çünkü o duyguyu yaşadığımızda bizi değil, bir sarmal gibi kişinin yakın çevresini ve etrafını da etkileyen bir süreçtir. Öfkenin tanımını yaparsak, kişinin engellenme duygusu yaşadığında ya da kendine yönelik tehdit algıladığında ortaya çıkan duygudur. Aslında normal şartlarda öfke duygusu yaşanabilir, olağan bir duygudur. Hepimiz gün içerisinde bu duyguyu evimizde, işimizde, okulumuzda yaşadığımız ilişkilerde yaşayabilir, belki de karşı tarafa yaşatabiliriz. Öfkenin bir de içe atılması durumu var. Öfkenin içe atılması ne kadar fazla olursa, ileriye dönük olumsuz duygular yaşanması o kadar fazla olmaktadır. Aslında bunlar genel olarak hepimizin bildiği şeyler... Çözüme de gelince, genelde bildiğimiz ama

ÖFKEYİ YENMEK... AMA NASIL?

uygulamaya gelince yerine getiremeyip yapamadığımız nüanslarda saklı... Yapamadığımız diyorum çünkü, birey, toplum, aile etkileşimi o kadar yoğun ki ve birbirine yönelik bağı o kadar fazla ki, bütün bunlar birbiriyle sıkı şekilde bağlantılı. İşin zorluğu birazda bundan kaynaklanıyor diye düşünüyorum. Öfkenin kontrolü önemli. Evimizde anne baba olarak çocuklarımıza, eşler olarak birbirimize karşı olan tutumlarımızda, okullarda sınıflara giren öğretmenler olarak öğrencilere karşı davranışlarımızda, teneffüste birbirlerine karşı olan öğrencilerin saldırgan davranışlarının temelinde ve gerisinde bulunan etkenler birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bulunmaktadır. Öfke aslında normal bir duygu iken onu yıkıca yapan kontrolsüz olması durumudur. Bu nedenle gücü kontrollü kullanmak ve karşısındakine zarar vermemek

insani bir durumdur. Aile içerisinde bebek ana rahmine düştüğü andan itibaren psikolojik ve fizyolojik ihtiyaçlarının karşılanması, dünyaya geldikten sonraki süreçte yine ihtiyaçların karşılanması, yaşına uygun çocuğa söz hakkı verilmesi ve bunun gibi birçok olumlu çocuk yetiştirme yöntemleri sağlam ve kendine özgüveni olan çocukların yetiştirilmesine olanak sağlamaktadır. Aile içerisinde sınırların belli olduğu, sınırsız özgürlük değil ama tutarlı bir yaklaşımla sevgiyle büyütülebilen çocukların hem

kendini tanımada, hem de duygularını doğru şekilde kontrol etmede, diğer sorun yaşayan bireylere göre daha avantajlı olacağını düşünüyorum. Öfkeyi yenmek ve onunla baş etmek birazda emek isteyen bir süreç. Karşımızdakinin değiştirmesini istediğimiz yönlerini belirlemek önemli ama bunun yanında objektif olarak kendimize de odaklanmak ve çözüme yönelik davranabilmek sağlıklı ilişkileri de beraberinde getirmektedir.

Elif AVCI
Şehit Erhan Ar İlkokulu
Rehber Öğretmeni

LÜTFEN VE ÖZÜR DİLERİM DİYEBİLMEK...

Çocuklarımıza lütfen demeyi ve özür dilemeyi öğretmek önemlidir.

Bir zamanlar çocuklara söz hakkı verilmez, sadece söz dinlemesi, söyleneni yapması beklenirdi. Büyüklerin sözü kesilmez, okulda olan bitenden bile sorumlu yine o olurdu. Okulda ya da sokakta canı yansa bile ya ailesine söyleyemez ya da söyler ama ardında ailesini göremezdi.

O zamanlar ailelere “çocuğunuza hep yanında olduğunuzu hissettirin, evde en azından onunla ilgili konularda söz hakkı tanıyın” tavsiyelerinde bulunurduk. Hep susturulmuş, hep emir almaya alışmış, özgüveni gelişmediği için sürü psikolojisine kapılabilecek nesiller yetişsin istemedik.

Toplumların sosyal yapısı zamanla değişir, şekillenir. Bunda birçok etken olabilir; teknolojik gelişmeler, medya, ulaşım araçlarının gelişmesi, hatta televizyon programları

sayesinde sadece aynı mahallede oturanlarla sınırlı kalmayan haberdar olma ağı...

Sosyal yapımızdaki değişikliklerle birlikte aile profilimizdeki değişiklikleri de gözlemledik hep beraber. Çocuğun sözünün geçerli olmadığı aileden ilk geçişimiz “hadi şimdi birlikte bir şeyler yapalım” diyen aileye oldu. Şimdilerde ise “çocuğunuza arkasında olduğunuzu hissettirin” dediğimiz aileden “çocuğunun ardına düşmüş” ailelerle biraz daha benmerkezci, biraz daha sorumluluklarının farkında olmayan, hep bana hep bana diyen, gereksiz düzeyde fazla olan ilgiden özgürleşememiş, özgüvenle ukalalık sınırında bocalayan çocuklarla birlikteyiz.

“LÜTFEN” demeden her şeyin ayağına gelen çocukların sahip olduklarının kıymetini bilemeyeceğini, sahip olduklarıyla mutlu olamayıp sahip olmadıklarıyla mutsuz olacağını ve kendisi de dahil

hiçbir şeye saygısı olmayacağını düşünüyorum. Çünkü elde etmek için lütfen demek zorunda değildir, insanlar ona hizmet etmek mecburiyetindedir zaten.

LÜTFEN çocuklarımıza LÜTFEN diyerek istemeyi öğretelim.

Almaya ve hizmet edilmeye bu kadar alışmış insan ancak mükemmel olabilir değil mi? Mükemmel olmalı ki emrettiğinde(!) annesi susmasını biliyor, emrettiğinde(!) baba istediğini alıp geliyordur. Mükemmel insan hata yapar mı? Yapmaz... Eee o halde hata yapamayacağına göre ÖZÜR DİLEMESİ de gerekmiyordur herhalde. Hem özür dilemenin aslında bir erdem olduğu, insanı daha da yücelttiği safasından bahseden öğretmenine de inanması gerekmiyor.

ÖZÜR DİLERİM ama bizler “çocuğunuza özgüven verin” demiştik dünyanın onun etrafında döndüğünü sanmasını sağlayın dememiştik.

Bu kez de tüm bunları düşünmek beni yine kaygılandırdı.

Özgüveni eksik nesiller yetiştirmeyelim derken şimdi de mutsuz, doyumsuz, inançsız, başkalarının haklarına saygısız bir nesil mi yetiştiriyoruz. Bunun bir ortası, bir yolu vardır muhakkak... da bunu buluncaya kadar daha kaç nesil bocalayacak?

Böyle bir tablodan sonra eminim çözüm önerisi de bekliyorsundur benden. Başlangıç çözüm önerim acilen eğitim sistemimiz gerçek EĞİTİM SİSTEMİ” ne uygun hale getirilmeli, öğretim ikinci plana atılmalı, bu eğitim planında kararlı davranılmalı, eğitimin her bir üyesi (bakanlık, eğitimciler, aileler, eğitim fakülteleri...) tutarlı davranmalı ve eğitim sistemine aileler mutlaka dahil edilmelidirler.

“Sosyal hayatın kaynağı aile hayatıdır... Medeniyetin esası, ilerlemenin ve kuvvetin temeli, aile hayatındadır... Bu millet, esas terbiyesini aileden almaktadır.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Arzu KORKMAZ
Türkkonut Emel Önal İlkokulu
Rehber Öğretmeni

Okula ilişkin Metaforlar: Sence okul neye benziyor?

Aslında edebiyatta kullanılan bir söz sanatı olan metafor, son yıllarda bireylerin bir olguya yönelik görüşlerini belirlemek amacıyla yapılan araştırmalarda da kullanılmaktadır. Temelde, metafor kavramı ile kastedilen, bir kavram, olgu veya olayın

başka bir kavram, olgu veya olaya benzetilerek açıklanmasıdır (Oxford ve diğ., 1998). Morgan'a (1998) göre "metafor kullanımı, genel olarak dünyayı kavrayışımıza sinen bir düşünce biçimi ve bir görme biçimi anlamına gelir." Bu yönüyle metafor, bir bireyin yüksek düzeyde soyut, karmaşık veya kuramsal bir olguyu anlamada ve açıklamada işe koşabileceği güçlü bir zihinsel araçtır.

Shuell'in (1990) de vurguladığı üzere: "Eğer bir resim 1000 kelimeye bedelse, bir metafor da 1000 resme bedeldir. Çünkü, bir resim sadece statik bir imge sunarken, bir metafor bir olgu hakkında düşünmek için zihinsel bir çerçeve sunmaktadır." Bu bağlamda metaforlara ilişkin araştırmalar, kısa bir soruya verilen cevapla bize o olgu ile ilgili birçok veri sağlamaktadır. Verilen cevaplardan ortak özellikleri olanlar, bir kategori altında birleştirilmektedir. Örneğin, okula ilişkin olarak 'ev, yuva, aile, anne, arkadaş, futbol takımı' cevapları "Sevgi ve dayanışma yeri olarak okul" kategorisi altında gruplanırken, 'Hapishane, hipodrom, kafes, sıkıcı bir yer, krallıkla yönetilen ülke' ise "Disiplin ve kontrol merkezi olarak okul" kategorisi olarak adlandırılmıştır.

Öğrenci, öğretmen ve öğretmen adaylarının 'okul'a ilişkin düşünceleri de eğitimcilerin ilgisini çeken bir konudur. Bu konuda yapılan araştırmalardan en kapsamlı olanı Saban (2008) tarafından ilköğretim birinci kademe öğrenci, öğretmen ve öğretmen adaylarının "okul" kavramına ilişkin sahip oldukları metaforları ortaya çıkarma amacına yönelik olarak gerçekleştirilmiştir. Bu araştırmaya 1204 öğrenci, 85 öğretmen ve 420 öğretmen adayı katılmıştır. Katılımcıların her birinin "Okul ... gibidir, çünkü ..." ibaresini tamamlamasıyla elde edilen ham veriler, hem nitel hem de nicel veri çözümleme teknikleri kullanılarak analiz edilmiştir. Araştırmanın bulgularına göre, katılımcılar okul kavramına ilişkin olarak toplam 74 adet geçerli metafor üretmiştir. Bu metaforlar daha sonra ortak özellikleri bakımından irdelenerek 10 farklı

kavramsal kategori altında toplanmıştır. Söz konusu bu 10 kavramsal kategori katılımcı türü (öğrenci, öğretmen ve öğretmen adayı) bakımından önemli derecede farklılık göstermiştir.

Kavramsal kategoriler, ayrıca, öğrencilerin sınıf düzeyleri (3, 4 ve 5. sınıf) bakımından da önemli derecede farklılık göstermiştir. Toplamda, öğrenciler 53, öğretmenler 38 ve öğretmen adayları da 57 adet metafor üretmiştir. 74 metafordan 14 tanesi (cennet, çiçek, el feneri, gül, harita, huzur, internet, kalp, merdiven, oyun parkı, öğretmen, sıkıcı bir yer, şirket ve umut ışığı) sadece öğrenciler, 3 tanesi (bıçak, dua ve kapı) sadece öğretmenler ve 9 tanesi de (arıtma tesisi, çömlek atölyesi, deniz feneri, hipodrom, krallıkla yönetilen bir ülke, resim atölyesi, trafik işaretleri, tren ve tur) sadece öğretmen adayları tarafından üretilmiştir. Geriye kalan 48 metafordan 26'sı (aile, alışveriş merkezi, anne, ayna, arıkovanı, arkadaş, asansör, bilgisayar, ev, fabrika, fırın, futbol takımı, gelecek, güneş, hastan, hayat, ışık, karınca yuvası, kitap, meyve ağacı, meyve bahçesi, mutfak, tarla, tiyatro oyunu, toprak ve yuva) her üç gruptaki katılımcılar tarafından zikredilirken, 22 tanesi de (anahtar, araba, bilgi merkezi, değirmen, demir atölyesi, gemi, hapishane, iş yeri, kafes, köprü, kutup yıldızı, kuyumcu atölyesi, kütüphane, lunapark, marangozhane, otobüs, pusula, rafineri, sihirli lamba, süpermarket, torna atölyesi ve tramvay) herhangi iki farklı katılımcı grubu tarafından dile getirilmiştir.

Öğrenciler “sevgi ve dayanışma yeri olarak okul” (%49,8), “bilgi ve aydınlanma yeri olarak okul” (%32,8) ve “hoş ve güzel bir yer olarak okul” (%7,8) kategorilerini temsil eden metafor imgelerini öğretmenlere ve öğretmen adaylarına kıyasla daha çok oranda üretmiştir. Gerçekte, öğretmenler “hoş ve güzel bir yer olarak okul” kategorisine ait herhangi bir metafor üretmemiştir.

- Öğretmenler “büyüme ve olgunlaşma yeri olarak okul” (%22,4) ve “geleceğin umudu ve güvencesi olarak okul” (%9,4) kategorilerini temsil eden metafor imgelerini öğrencilere ve öğretmen adaylarına kıyasla daha çok oranda üretmiştir.

- Öğretmen adayları “araç olarak okul” (%10,2), “iş ve çalışma merkezi olarak okul” (%4,3), “disiplin ve kontrol merkezi olarak okul” (%5,2) ve “yol gösterici ve yönlendirici olarak okul” (%4,5) kategorilerini temsil eden metafor imgelerini öğrencilere ve öğretmenlere kıyasla daha çok oranda üretmiştir.

- Öğretmenler (%27,1) ve öğretmen adayları (%26,7) “kültürleme ve şekillendirme yeri olarak okul” kategorisini temsil eden metafor imgelerini öğrencilere kıyasla daha çok oranda üretmiştir.

Eğer eğitim alanında ülkemizin daha başarılı olmasını istiyorsak, öğrenci, öğretmen ve öğretmen adaylarımız okulu ‘hapishane’ ya da ‘sıkıcı bir yer’ olarak görmemeli diye düşünüyorum. Eğer öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz okuldaki tüm etkinliklerden keyif alarak katılsalar ve öğrencilerimizin başarısızlıklarına değil de başarılarına odaklansak sanırım okullar herkes için daha keyifli ve yararlı olacaktır.

Kaynakça:

Morgan G. (1998). Yönetim ve örgüt teorilerinde metafor (Çev. G. Bulut). İstanbul: BZD Yayıncılık.

Oxford, R. L., Tomlinson, S., Barcelos, A., Harrington, C., Lavine, R. Z., Saleh, A., & Longhini, A. (1998). Clashing metaphors about classroom teachers: Toward a systematic typology for the language teaching field. *System*, 26, 3-50.

Saban, A. (2008). Okula ilişkin metaforlar. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, 55, 459-496.

Shuell, T. J. (1990). Teaching and learning as problem solving. *Theory into Practice*, 29 (2), 102-108.

Nisa Gökden KAYA

Nasreddin Hoca İlkokulu Rehber Öğretmeni

Gazi Üniversitesi Özel Eğitim Bölümü Doktora Öğrencisi

Çoban Yıldızı

POLYANNA VE PINOKYO 2

*“Oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim”
MURATHAN MUNGAN*

Pinokyo Polyanna'nın eteğinden çekti:

“Hadi benimle oyun oyna”

Polyanna Pinokyo'ya baktı.
Baktı... Baktı... Ve:

“Seninle oynamam” dedi.

Pinokyo sinirlendi. Pinokyo üzüldü. Ne yaparsa yapsın Polyanna'yı oyun oynamaya bir türlü ikna edemiyordu.

“Ne oyunları oynarsın?”
diye sordu Pinokyo.

“Mutluluk oyunları oynadığımı söylerler” diyerek cevapladı Polyanna.

Bu cevap çok ilginç geldi Pinokyo'ya, merak etti:

“Başkalarının söyledikleriyle aynı mı düşünüyorsun?”

Pinokyo'nun cüreti de Polyanna'ya ilginç geldi. Önce “sana ne” diyecek oldu. Sonra

vazgeçti. Cevap vermek itiraz etmekten daha zahmetsiz geldi. Zahmeti kendi içine çekti. Yöneltilen, cevabı Pinokyo'da aradı:

“Düşündüklerimizle yaptıklarımızın aynı olduğunu mu sanıyorsun?”

Bu soru Pinokyo'ya sorulmayacak bir soruydu. Fark ettiğinde iş işten çok tan geçmişti. Pinokyo Polyanna'nın yüzündeki şaşkınlığı yakaladığında gülümsedi:

“Ben Pinokyo isem” dedi
“Ve şimdi oyunları bildiğimiz kurallara göre oynuyorsak, bu sorunun bir tek cevabı var. Onu sen de biliyorsun. Ben bir Pinokyo isem, çoğu zaman düşündüklerim ve yaptıklarım aynı olmaz.”

Bu cevap Polyanna'nın beklemediği kadar uzun bir cevaptı. Hem de Pinokyo'dan beklenmeyecek kadar dürüstçe

bir cevap gibi geldi. Yalanlar üzerine kurulu bir dünyada Pinokyo'nun dürüstlüğünü ciddiye almaya karar verdi. Bu düşüncesini onunla paylaştı:

“Yalanlar üzerine kurulu bir dünyada, senin bu dürüstçe tavrını ciddiye alıyorum” dedi.

Pinokyo yine gülümsedi:

“Peki sen bu yalan dolu dünyanın neresindesin Polyanna? Ben de yalanlar üzerine kurulu bu dünyada senin mutluluk oyunlarını ciddiye alıyorum.”

Pinokyo'yu umursamayan Polyanna için bu sarsıcı sorularla yeni bir oyun başladı. Çünkü Pinokyo bir kez daha ego sarmalına, Polyanna bir kez daha hüznün sarmalına dolanmıştı.

Polyanna'nın tüm umursamazlıkları takıldı Pinokyo'nun aklına. Ne yalanlar söylemişti oysaki. Hepsi boşlukta kalmıştı. Polyanna dönüp bakmamıştı bile. Şimdi ise “ciddiye aldım” diyordu. “Beni fark etti. Benimle oyun oynayacak. Ben yaptım. Benim

nasıl birisi olduğumu fark etti. Ben... Ben...”

Pinokyo'nun gülümsemesi takıldı Polyanna'nın zihnine. Sınır bozucu, ukala... Ve en sonunda hüznülene denk gelen... İçinden düşündü. Anlamaya çalıştı anlam veremedi. Tıpkı Pinokyo'nun kendi sarmalındaki anlam arayışı gibi cevapsız kaldı.

Oysaki ikisi de kendi gerçeklerini göremeyip birbirlerine bakıyorlardı. Yalanlar üzerine kurulu bir dünyada biri Pinokyo, öbürü ise Polyanna... Pinokyo egosuna yenik, egosunun ıslahında... Polyanna hüznülene yenik, hüznünlere ıslahında...

“Gel” dedi Polyanna “kabul ediyorum, seninle oyun oynayalım.”

Pinokyo mutluluktan havalara uçtu. Kabul etmişti onu Polyanna. Her şeyine rağmen kabul etmişti. Bir an zihnine “her şeyine rağmen” sözcüğü takıldı. Neydi ki şimdi bu? Bir anlık bir tereddüt geçti gözlerinden. Bu tereddüt elbette ki Polyanna'nın gözlerinden kaçmadı. Pinokyo ne kadar kendi “ben”inin peşindeyse, Polyanna da o kadar tereddütlerin, hüznünlere peşindeydi.

Pinokyo sordu:

“Ne oyunları oynayacağız?”

Bu soru komik geldi Polyanna’ya:

“Tabii ki mutluluk oyunları” dedi.

Oynamaya başladılar. Polyanna oyunları oynarken bir an durdu. Polyanna’nın durgunluğunu anlamadı Pinokyo. Daha da fenası, anlamadığını da anlamadı. Bilinçaltı dünyasında kayboldu. Kaybolduğu o dünyada çözülemeyecek düğümlere dolaştı.

Zannetti ki Polyanna, onunla oynamak istemiyor. Hem de Polyanna, onun tüm oyunlarını öğrenmişken istemiyor. Zannetti ki Polyanna, ‘onun ne olduğunu’ artık anladı. Hem zaten Polyanna’yı da ikna etmemiş miydi oyun oynamaya? Etmişti. O halde daha ne uğraşıyordu ki onunla. O zaman başka biriyle oyun oynama zamanı gelmişti.

Başka birileriyle de oyunlar oynadı. Ama hep aynı yerde takıldı kaldı. Bir an, bir durgunluk... Adı hiç önemli değil. O bir anlarda, oyun oynadığı birilerinin aynalarında kendine bakınca korkuyordu Pinokyo. Sonra ufacık şeyleri kendi dünyasında

çözülemeyecek düğümlere dolaşıyordu.

Bir gün Polyanna ile yine karşılaştı. Ona dedi ki, neden durdun? Biz seninle oyun oynuyorduk. Sonra sen birden durdun. Neden durdun?

Polyanna’nın da Pinokyo’ya sormak istediği sorular vardı?

“Ben durdum diye sen de gidiverdin. Sen neden gittin?”

İkisi de cevap vermek yerine soruları tercih ettiler. Çünkü kendi gerçekleriyle yüzleştikleri yerin tam üstünde duruyorlardı.

Soru sormaktan Polyanna vazgeçti. Çok etkilendiğim bir anıyı anlatmak istiyorum dedi:

“Bir gün Pinokyo’nun birisi bana bir soru sordu. Dedi ki, oyunlarını oynarken bir gün bir tercih yapmak zorunda kalsaydın neyi tercih ederdin, dedi. Şu hiç açılmayan kapı var ya. Onunla oynardım, dedim. Hep açıldığını farz edip ya da açılacağını bekleyip oynayıp dururdum. Kim bilir belki bir gün açılıverirdi. O an anladı Pinokyo benim neye özlem duyduğumu ve neden durmadan bu oyunu oynayıp durduğumu. Sonra da bir kez daha sordu: “Ya bir gün o

kapı açılsaydı, o zaman da oynamaya devam eder miydin?"

Hiç beklemediğim bu soruyla düşünmeye başladım. Ya o kapı bir gün açılsaydı ne yapardım? Hep umduğum, beklediğim şey gerçek olsaydı? Binlerce kez önünde oyunlar oynayıp selam durduğum kapı bir gün açılsaydı ne yapardım? Sonra birden anladım. Aradığı cevabı bulmuştum. Artık oynamam ki, dedim. Oynamama gerek kalmaz, çünkü... dedim ve sustum. Çünkü'nün ardını Pinokyoya söyleyemedim. Söyleyemeden yürümeye başladım. Ardımdan bağırdı Pinokyo: "Nereye gidiyorsun? Çünkü... ne olurdu?" Ben sessizce uzaklaşırken, ardımdan uzun uzun baktı.

O günden sonra durmadan beni takip etti. Ben her şeyle herkesle oynuyor ama o kapının önüne geldiğimde sessizce bekliyordum. Önce bir süre düşünüyor ve sonra da oynamaya başlıyordum. Her oyunu bittiğinde kapıya selam vermeyi de unutmuyordum. Sonra da tekrar beklemeye başlıyordum acaba kapı açılır mı diye. Bekliyordum, bekliyordum ama kapı açılmıyordu. Ve sessizce ağlıyordum kapının önünde.

Sonra bir gün Pinokyo benim artık kapının önüne geldiğimde oynamadığımı fark etti. Kapının önüne geliyor ve sessizce bekliyordum. Dayanamayıp sormaya karar verdi: "neden bekliyorsun?". Ben de cevap verdim: herkesle ve her şeyle oynuyorum, oynadıklarına mutluluk veriyorum, onlar da mutlulukla oynamaya başlıyor ve bana da mutluluk veriyorlar. Ama bir bu kapı bana cevap vermiyor. Ben oynuyorum, oynadıkça değişmeyen bir suretle yüzüme bakıp duruyor. Bir ses, bir soluk, ufacık bir çıtırtı bile yok, artık oynayamıyorum dedim. Bu cevapla Pinokyo birden atıldı: "Hani" dedi "hani bir tercih yapmak zorunda olsaydın bu kapıyı tercih ederdin? Hani en çok onunla oynardın?". "Zannettim ki" dedim, beni en çok o mutlu eder. Bir gün açılır ya da ben hep açılacağı günü beklerken en güzel mutluluk oyunlarımı oynarım. Ama açılmadı. Üzerine düşen rüzgar seslerinden, güneşin gölgelerinden başka hiçbir tepkisi yok. Anladım ki açılmayacak. Ben hep boşuna oyun oynuyorum. Pinokyo heyecanlandı birden "ama" dedi "nasıl olur, hani kapı açılırsa bir daha hiç oynamam, oynamama gerek kalmaz demiştin, şimdi de açılmıyor diye oynamak istemiyorsun?" Gözümde yaşlar

birikti. Ona “çünkü” dedim o gün anladım ki oynamama gerek olduğu için oynuyorum mutluluk oyunlarını, kapı açılsaydı zaten mutlu olurdu, oynamama gerek kalmazdı! Ama şimdi başka bir şeyi anladım, ben bu sessiz kapıda oynadığım oyunların gerçek olmadığını değil, beklediğim umudun gerçek olmadığını anladım. İşte onun için artık oynayamıyorum.”

Bu anı Pinokyo’yu etkilemişti. Kendisinin de buna benzer bir anısı vardı. O da anlattı:

“Bütün oyun arkadaşları onlara ulaşınca kadar cazip oluyor. Sonra ben onlara ulaşınca bütün büyüsü kayboluyor” dedi. “Bir gün hiç ulaşamadığım bir oyun arkadaşı buldum kendime. Durmadan yalanlar, durmadan burnum uzadı. Sonra o bana, senin burnun durmadan büyüyor, seninle artık oyun oynamak istemiyorum, dedi. Yine ona ulaşamamıştım.”

Polyanna Pinokyo’nun bu anısıyla her şeyi anlamıştı. Açılmayan kapı anısındaki gibi sordu: “Ya bir gün seninle yeniden oynamak isteseydi, o zaman ne yapardın? Yüzünde karanlık bulutlar dolaştı Pinokyo’nun. “Bilmiyorum”

dedi. Öyle bir bilmiyorum dedi ki, bilinçaltının, varlığının taaa en derinlerinden çıktı geldi. Paramparça... Yüzünde en karanlık, ağlasa daha aydınlık olacak bulutlarla...

Sonra aynı soruyu bu kez Polyanna’ya sordu Pinokyo: “Ya o kapı bir gün açılırsa?” Mutluluk oyunlarına ölesiye sevdalı Polyanna, Pinokyo’nun tüm gizini çözerek “bilmiyorum” dedi. Çünkü ulaşılmaz olana ölesiye sevdalı Pinokyo için, bu oyun hep sürsün istedi.

Sonra Pinokyo bir şairin dizelerini anlattı Polyanna’ya:

“Ancak Bir Benzerim Öldürebilir Beni

O Vardı Ki Onu Ben Ölesiye Özlüyordum...

Bu şiirden sonra Polyanna Pinokyo’ya baktı. “Artık burnun uzamaz senin” dedi.

Gülümsediler ve birlikte hep oyunlar oynadılar. Yalanlar üzerine kurulu dünyada, tüm acılara inat mutluluğu aradılar.

Buket ÇETİN
Türkkonut Yaprak Anaokulu
Rehber Öğretmeni

HAMİLELİK ÜZERİNE BİR KAÇ LAKIRDI...

Şimdi neden bu konu diyebilirsiniz, cevabı çok basit “ben hamileyim”.

Hal böyle olunca da tüm kız arkadaşlarınızla- özellikle de evli ve çocuklu olanlar- konuştuğunuz en başat konu hamilelik oluyor. Şu sonuca varabilirim ki bu her kadına özel ve biri diğerine benzemeyen öznel mi öznel bir yaşantı.

Ben neler yaşıyorum? Hayatını orta bir Türk kahvesi kıvamında sürdüren ve yolun yarısına gelmiş ben, çocuk yapmaya karar verdim. Herkes istiyor ve yapıyorsa vardır bir bildikleri, demek ki güzel bir şey ben niye geri kalayım diyerek bu işe niyetlendim. Yüce Rabbim de belki benim cayma potansiyelimi bildiğinden çok geçmeden beni anne adayı olmaya layık gördü. (çok şükür!)

Ama bana bu kadar zor olduğunu söylemişler miydi hatırlamıyorum, demişlerse de mutlaka kulak ardı etmişimdir. Öğrendiğimde tam olarak ne hissettiğimi bilemiyorum; kaygısal bir heyecanla yoğrulmuş sevincimsi bir duyguydu sanki. Sonrasında hafif bir pişmanlık duygusu estiyse de Allaktan üzerimde savunma mekanizmaları ve mantığa bürümelerle dolu rüzgarlığım vardı, tesiri olmadı.

Bunları düşünmeye çok fırsatım olmadan birkaç gün içinde başlayan ve günün her saati yaşadığım, beni hayattan bezdiren bulantı ve kusmalarım oldu. Çoğundan haberdar bile olmadığım hormonlarım horon tepmeye başladı, günlük hayatım tepetaklak olmuştu, ben artık eski ben değildim.

Rahatına düşkün, gezmeyi, yemeyi seven ben, bir kozanın içine girmiş hayattan zevk alamaz olmuştum, tek istediğim şey içinde bulunduğum durumun bitmesi, tek yaptığım ise bu durumdan sürekli şikayet etmekte. Bir bebeğim olacağını bile unutmuştum. Hastalıklı bir şekilde etrafta dolanıyordum, sevinçli olmak deyimi bana çok uzaktı.

Ta ki doktor bize onun görüntüsünü gösterene kadar. “Aaa hakaten benim içimde bir insan var” gibi size saçma gelecek bir cümleyi bile sarf ettim o esnada. O an tek düşündüğüm şey ise ben ne yaşarsam yaşayayım yeter ki o sağlıklı olsun.

Evet, doktorlara ve etrafımdakilere göre bulantıların geçmesi gerektiği söylenen süreyi tamamlamış olmama rağmen sıkıntılarım bitmedi ama oldukça azaldığını söyleyebilirim. Her doktor kontrolünde o minik şeyi gördükçe annelik duygumun daha da geliştiği bir gerçek. Niye mi böyle diyorum çünkü biz kadınların taa içinde bir yerlerde pusuya yatmış o duygu bende biraz daha derinlere inmiş olacak ki çocuk yapmayı hiç düşünmeyen ben, anne adayı olduktan sonra bile acaba mı? deyip duruyordum.

Böylelikle günler günleri kovaladı, hakaten zaman çabuk geçiyor ve bende bu süreci yarılardım. Bana bu dönemde yardımcı ve anlayışlı olan, işimi kolaylaştıran tüm mesai arkadaşlarıma da teşekkür etmeden geçemeyeceğim. Gün içinde en fazla zamanı onlarla geçirdim ve hepsi deneyimli annelerdi.

Vesselam tüm korku ve kaygılarıma rağmen şükretmekten hiç vazgeçmedim, bahşedilmiş en özel duygu olan anneliği layıkıyla yerine getirebilmeyi umuyor ve bebeğimi kucağıma alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Aysun KARADAĞ

Etimesgut RAM RPDH Bölümü

UMUDUNU KAYBETME

Umudunu kaybetme evinde, işinde, aşında,

**Mazeret bulma sakın çalışmamak için bakkalında,
okulunda,**

Umuttur, insanı ayakta tutan, yoluna devam ettiren,

Daima ailenin temelini sağlan tut, tut ki

Ulaşsın güzel geleceğe tüm çocuklarımız.

Nihayetinde sonlanacak yaşamımız günün birinde,

Ulaştığımız yer belki de beklediğimizin çok gerisinde,

Kalkıp geriye dönmek mümkün olmayacak elbet,

Ama yaptığımız fedakârlıklar, emekler mutlak yerini bulacak,

Yolumuz uzun, çocuklarımızla birlikte daha anlamlı,

Beklentilerimiz sarf ettiğimiz çaba ile birlikte kol kola olmalı,

Elbette kolay değil bu karmaşada dik durmak,

Ta içimizde sessizce duran acımızla gülebilmek,

Madem bu dünyada varız, tüm benliğimizle

En nihayetinde ulaşmaya amaç olmalı aydınlık geleceğe.

Elif AVCI
Şehit Erhan Ar İlkokulu
Rehber Öğretmeni

GEÇMİŞİN İZLERİNDE YOKOLAN ANKARA SİNEMALARI...

MİLLİ SİNEMA(1920-1929) Fransa' da bulunan halk bahçelerinden etkilenen ülkemizde, toplumsal sosyalleşme mekanları kurmak adına 1900'lü yıllarda Millet Bahçeleri oluşturulmaya başlandı. Bunlardan biri de 1920 yılında Ankara'da açıldı. Millet Bahçesi bugün Birinci Meclis binası olarak bilinen TBMM Binası ve Sayıştay binalarının tam karşısında yer alıyordu.

Akasya ağaçlarıyla kaplı Millet Bahçesi'nde, mermerden yapılmış küçük bir havuz ve bir de tiyatro binası yer alıyordu. Daha çok çocuklara yönelik oyunların sahneye konulduğu tiyatro binasında Ankara'nın ilk sineması 1920 yılında açıldı. Belediyelerin açılmasıyla birlikte 1924 yılında Millet Bahçesi Belediye Bahçesi, Milli Sinema da Belediye Sineması olarak anılmaya başlandı.

Kare biçimli, iki katlı ahşap bir bina olan Milli Sinema'da sessiz filmler oynatılırdı. Sinemanın alt katının arka tarafında localar yer alırken, üst katının hanımlara ayrıldığı bilinmektedir. Sinema 1929 yılında yanarak yok olmuştur. Günümüzde bu bahçenin yerinde 100. Yıl Çarşısı bulunmaktadır.

KULÜP SİNEMASI (Halk Park Sineması)(1927-1937) Kulüp Sineması, Çankırı Caddesi üzerinde şimdiki Rüzgarlı Sokak'ın meydana yakın olan köşesinde yer alıyordu. Önceleri Taşhan, sonrasında Hakimiyet-i Milliye olarak anılan Ulus Meydanına yakın bir konumda açılmış olan Kulüp Sineması, konum olarak İş Bankası karşısında bulunuyordu. Sinema aynı zamanda "Kulüp Sinema Mecmuası" adıyla bir dergi de çıkarıyordu. Dergide gösterime girecek filmlerin tanıtımı ile sinema dünyasından haberler yer alıyordu.

İlk sesli film makinesi getiren Kulüp Sineması'nda filmler alt yazılı olarak oynatılırdı. 1932 yılında İş Bankasıyla ortaklık kurulması sonucu sinemanın mülkiyeti ve yönetimi değişir. 1937 yılında sinemanın adı Halk Sineması olarak değişir. Ağırıklı olarak macera ve kovboy filmlerinin gösterildiği Halk Sineması uzun ömürlü olamamış ve 1941 yılında tamamen yanmıştır. Yanan sinemanın yerine Park Sineması adı altında yeni bir sinema inşa edilerek 1942 yılında gösterime başlamıştır.

Ahşap zeminli sinema da en yeni filmler izleyiciyle bir araya geliyordu. 1960 yılı kasım ayında bir yangın geçiren sinema aynı yıl içerisinde kapanmıştır.

YENİ SİNEMA (1928-1956) Yeni Sinema, Taşhan' dan Zincirli Cami' ye doğru çıkarken Taşhan' a bitişik durumdaki iki katlı

binada yer alıyordu. Sonradan Taşhan' ın yıkılmasıyla, yerine 1938 yılında Sümerbank binası yapıldı. Alt katı Kurtuluş Savaşı yıllarında "Zeybekler Kahvesi" olarak kullanılan ve Ankaralı Şakir Bey' e ait olan bina, 1928 yılında müteahhit Nafiz Bey (Kotan) tarafından sinemaya dönüştürüldü. Yeni Sinema, İş Bankası' ndan yüklü bir kredi alınarak kurulmuştu. Sinema açıldı ancak, iki yıl mücadele vermesine karşın kapanmak durumunda kaldı. 1930 yılında yeniden açıldığında artık sinemanın zorunlu işletmecisi İş Bankası'ydı. Ulus Meydanındaki Ankara'nın en güzel ve lüks sineması olan Yeni Sinema'nın 800 kişilik kapasitesi bulunmaktaydı.

Semih Günver sinemayı şu şekilde anlatmıştır: "Yeni Sinemanın balkonunda mavi kadife kumaşlı koltukları vardı. Yerler numaralı, salon tertemiz olup sigara dumanı hissedilmezdi. Yaşlı ve kısa boylu madam gelenlere yer gösterirdi. Haftada bir film değişirdi. İlk geceler Ankara'nın tanınmış kişileri Yeni Sinemada toplanırdı. Biletler de galiba 40 kuruş kadardı."

Ankara' da o yıllarda otobüs seferleri gece en son 21:00 de yapılırken sadece sinema müşterileri için çıkış saati olan 23:00 de özel bir otobüs seferi düzenlenirdi. Yeni Sinema, 1956 yılında Ulus İşhanı ve Ulus genelinde çevre düzenlemesi yapılırken tarihe karıştı.

SUS SİNEMASI (1938-1985) Ulus Anafartalar Caddesi üzerinde bulunan Çocuk Esirgeme Kurumu 1938 yılında bir sinema inşa etmiştir. Sus Sineması çatalca sokak 2/ A adresinde bulunuyordu. Sokağın sol tarafında Şengül Hamamı, sağ tarafında da Sus Sineması yer alıyordu. Sinemanın girişi Anafartalar Caddesi üzerindeydi.

Çocuk Esirgeme Kurumu tarafından başlangıçta çocuk tiyatrosu olarak kullanılan sinema 600 kişilikti. Sinemada ayrıca çocuk filmleri de gösteriliyordu. Genellikle yerli filmlerin gösterildiği sinemada rakkaseler

çok popülerdi. İnsanlar rakkaseleri izlemek için akın akın Sus Sineması'na giderlerdi. 1950 yılında Sus Sineması'nda yangın çıktı. Zararın çok olduğu sinema faaliyete tekrar geçti ancak, 1980'li yılların ortalarına kadar ayakta kalabildi ve kapandı.

ULUS SİNEMASI (1939-1967) Ankara'da Yenışehir semtinin ilk sinemasıdır Ulus Sineması. Sait Çelebi tarafından 1939 yılında açılışı yapılmıştır. Kızılay Meydanı'nın ortasında bulunan Ulus Sineması Soysal Çarşısının Yerinde bulunuyordu. "Paris Işıkları" (Lumieres Paris) filmi ile 20 Ocak 1939 yılında açılışını yapan Ulus Sineması modern yapısı, gösterişli dekorasyonu, tavana doğru katlanarak açılan büyük perdesi, ışık, kalorifer ve havalandırma düzeni ile oldukça dikkat çekiciydi. Ankara'da yayınlanan Ulus Gazetesi'nde sinemanın açılacağı günler öncesinde duyurulmuştu.

Ulus Sineması, oynattığı kaliteli filmler sayesinde Ankara'da

kaliteli seyirci kitlesine hitap ediyordu. Film gösterimlerinin yanı sıra dönemin ünlü sanatçıların katıldığı konserler, toplantılar gibi organizasyonlar da yapılırdı. Ulus Sineması'nın da içinde bulunduğu Soysal Apartmanı'nın üç binası 1967 yılında yıkıldı. Ulus Sineması ilk başlarda yakaladığı kaliteyi tarihe karışana kadar başarmış bir sinemaydı.

SÜMER SİNEMASI (1940-1960) Denizciler Caddesi'nde Çocuk Esirgeme Kurumu kompleksi bünyesinde kapalı yüzme havuzu olarak bir bina yaptırılmıştır. Çeşitli nedenlerden dolayı kullanılmayan havuz önce gazinoya sonra alt kısmından kapı açılarak sinemaya dönüştürülmüştür. Sümer Sineması adı verilen bu sinema, Denizciler Caddesi'ne girdikten sonra aşağıda sol tarafta bulunuyordu. Sinemaya giriş Denizciler Caddesi üzerinden sağlanıyordu.

1940 yılında hizmete açılan Sümer Sineması, Ulus semtinde bulunan dört sinemanın (Halk, Yeni, Sus ve Sümer) sahibi aynı şirketti. Sinemada macera ve kovboy filmleri gösterilirdi. Sinemanın müşteri kitlesi gösterime sunduğu filmlere göre şekillenirdi. Gün boyu film izlemek için bir bilet almak yeterli oluyordu. Zaman zaman isim değiştiren (Güneş Sineması - Yeni Sinema) Sümer Sineması 1950'li

yıllarda bazen kapalı, bazen açık durumda çalışırdı. Sümer Sineması 1960 yılında kapatılarak yerine yeni tiyatro açıldı. Günümüzde kapalı olan binanın önü otopark olarak kullanılmaktadır.

Kaynaklar:

Ali Esat Bozyiğit, Eski Ankara Sinemaları, Kebikeç Dergisi, Ankara,2000, Sayı:9

Burçak Evren-Ali Karadoğın, Sinemada Son Adam: Makinist Ramazan Çetin Ankara Sinemaları Tarihi, Dünya Kitle İletişimi Araştırma Vakfı, Ankara Uluslararası Film Festivali, Atılım Üniversitesi, Remark,2007.

Üstün Berk Sezgin, Yok Olan Sinemalar, Atılım Üniversitesi Kütüphanesi E- Bülten, Sayı 23, Haziran 2011

Yavuz İşcen, Yenişehir'in Eski Sinemaları, Atılım Üniversitesi Kütüphanesi Ankara Dijital Kent Arşivi, Ankara, Temmuz 2012

Yavuz İşcen, Ulus'un Eski Sinemaları, Atılım Üniversitesi Kütüphanesi Ankara Dijital Kent Arşivi, Ankara, Ağustos 2012

Yavuz İşcen, Bahçelievler'in Eski Sinemaları, Atılım Üniversitesi Kütüphanesi Ankara Dijital Kent Arşivi, Ankara, Ocak 2013

Aytaç KAYMAK
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

TRAVMATİK YAŞAM OLAYLARININ PSİKOSOSYAL ETKİLERİ VE BAŞETME YOLLARI

Travmatik yaşantılar ölüm, doğal afetler, kazalar, terör eylemleri, savaş gibi ölüm tehdidi, ciddi bir yaralanma ya da şiddete maruz kalmayı içeren durumları tanımlar.

Travmatik olayların en önemli özelliği yaşamımıza ya da fiziksel bütünlüğümüze yönelik bir tehdit içeriyor olmasıdır. Gündelik yaşamımızda da sıklıkla stres yaratan durumlarla karşı karşıya kalabiliriz. Ancak bunlar beklendik ve sıradandır; olasılıkları ve kontrol edilebilirlikleri yüksektir. En şiddetli ve üst düzey stres kaynaklarını içeren travmatik olaylar ise normal yaşantının/alışılmışın dışında kalan, beklenmedik, olasılığı ve kontrol edilebilirliği düşük durumlardır.

Travmatik olaylara farklı şekillerde maruz kalınabilir: Travmatik olaylara farklı şekillerde maruz kalınabilir: Doğrudan, tanık olarak, olaydan haberdar olarak, olaya ilişkin ayrıntılara yineleyici ya da yoğun biçimde maruz kalmak.

Hepimizin, yaşama ve kendimize ilişkin bazı temel inançlarımız vardır. Dünyanın genel olarak adil ve güvenli bir yer olduğuna; kötü olayların bizim başımıza gelmeyeceğine ve bir şekilde davranışlarımızla başımıza gelecekları kontrol edebileceğimize inanırız. Ancak travmatik yaşantılar bu inançlarımızı derinden sarsar. Kendimizi adil ve güvenilir olmayan bir dünyada, tehlikelere açık ve incinebilir olarak algılamaya başlarız.

TRAVMA SONRASI STRES TEPKİLERİ NELERDİR?

Strese karşı bedenimizin gösterdiği fizyolojik tepkiler herkes için ortaktır: Kan basıncının artması, kalp atışlarının hızlanması, terleme, solunumun hızlanması vb.

Stres hormonunun salgılanmasıyla birlikte ortaya çıkan bu tepkiler, yaşamımızı tehdit eden durumlarda, bizi tehdit kaynağıyla savaşmaya ya da ondan uzaklaşmaya/kaçmaya hazır hale

getirerek bu durumla başa çıkamamızda yardımcı olur. Yaşanan stresin çok yoğun olduğu durumlarda, onunla başa çıkabilmek için salgılanan stres hormonu da aşırı miktarda olur. Tehdit karşısında organizma için yararlı olan bu hormon, fazla miktarda salgılandığı için, stres kaynağı ortadan kalktıktan sonra bile bir süre daha bedende kalır ve en ufak bir uyarana karşılaştığında bedenin daha önceki tehdit durumunda verdiği stres tepkilerinin benzerlerini üretmesine neden olur. Örneğin, bize yaşadığımız travmatik olayı hatırlatan herhangi bir şeyle karşılaştığımızda (o gün giydiğimiz giysiler, o anda yanımızda bulunan kişiler, olayın geçtiği mekan vb.), öyle olmadığını bildiğimiz halde, sanki olayı yeniden yaşıyormuş gibi hissedebiliriz. Bu şekilde hissetmek çok rahatsız edici ve korkutucu olabilir, bu nedenle de olayla ilgili yerlere gitmekten, olayla ilişkisi olan kişilerle karşılaşmaktan, olay hakkında konuşmaktan kaçabiliriz. Yani, olayın hatırlatıcılarından kaçınırız. Kendimizi sürekli tedirgin ve huzursuz hissedebilir, en ufak bir ses vb. karşısında irkilebiliriz.

Yaşanan stres günlük yaşamımızda duygusal (güvensizlik, kaygı, korku, üzüntü, suçluluk, öfke, çaresizlik, umutsuzluk), bedensel (gerginlik, aşırı yorgunluk, iştahsızlık ve uyku düzeninde değişimler), davranışsal (iletişim güçlükleri, yalnız kalma isteği, alkol / madde kullanımı, kaçınmalar) ya da zihinsel (odaklanma güçlüğü, kafa karışıklığı, unutkanlık, sürekli olayla ilgili düşünme) alanlarda bazı belirtilerle kendini gösterebilir.

Bu tepkiler, bazen çok yorucu ve zorlayıcı olabilir. “Acaba aklımı mı kayırıyorum?”, “hastalandım mı?”, “psikolojik bir bozukluğum mu var?” ya da “kontrolü tamamen kaybediyor muyum?” gibi kaygı verici sorular sormanıza neden olabilir. Bilmeniz gereken, bu tepkilerin normal olduğudur. Travmatik bir olayın ardından, bu olaya maruz kalan hemen herkeste görülebilir. Bu belirtiler anormal bir olay karşısında verilen normal tepkiler olduğudur.

Kayıplar

Travmatik yaşantılar, pek çok kayba neden olur. Yakın kaybı, sağlığın kaybı, umudun kaybı vb... O nedenle yas tepkileri yaşamanız normaldir. Yas süreci farklı duygu ve düşüncelerin baskın olduğu aşamaları içerir. Yaşanan kayıpların yasını tutabilmek, yas sürecinin normal akışına izin vermek, uyum gücümüzü artırır.

NELER İYİ GELİR?

Travmanın ardından toparlanmak için kendinize zaman tanıyın. Bu dönemde, duygularınızda iniş-çıkışlar olması normaldir. Zaman içinde her şey daha iyiye gidecektir. Travmatik yaşantıların olumsuz etkileriyle

başarı için yapabileceğiniz pek çok şey vardır. Öncelikli olarak temel fizyolojik ve güvenlik ihtiyaçlarınızı karşılamaya özen gösterin. Bu ihtiyaçlarınızı size destek olabilecek kişi ve kurumlarla paylaşın. Sosyal destekten yararlanmanız oldukça önemlidir. Aileniz, arkadaşlarınız ve diğer destek kaynaklarınızla bağlantıyı sürdürün. Olabildiğince eski rutininize, gündelik yaşam alışkanlıklarınıza dönmeye çalışın. Duygusal paylaşım, sizi zorlayan yaşantıların üstesinden gelmenizi kolaylaştıracaktır. Spor, egzersiz gibi fiziksel etkinlikleri arttırmaya çalışın.

NELERDEN UZAK DURULMALI?

- Alkol/ madde kullanımı
- Hekim kontrolü dışında ilaç kullanımı
- Sosyal ilişkilerden kaçınmak
- Duyguların ifadesine engel olmak
- Olayla ilgili hiç konuşmamak
- Bir tek olayla ilgili konuşmak

NE ZAMAN BİR UZMANA BAŞVURULMALI?

- Yaşanan sıkıntı azalmıyor, giderek artıyorsa
- İş, okul, aileyle ilgili görevleri yerine getirmekte çok zorlanma
- Daha önceden psikolojik bir sorun yaşandıysa ve bunun etkisi devam ediyorsa
- Kendine ve çevreye zarar verme davranışı veya bununla ilgili rahatsız edici düşünceler varsa
- Aşırı hissizlik, gün içinde hatırlanmayan an

Kaynakça:

Türk Psikologlar Derneği

Okul Öncesi Dönemde Üstün Yetenekli Çocuklar ve Özellikleri

Üstün veya Özel yetenekli Çocuklar; Zeka, yaratıcılık, sanat, liderlik kapasitesi veya akademik alanlarda yaşitlarına göre yüksek düzeyde performans gösterdiği; alan ve konu uzmanları tarafından tanımlanan çocuklardır.

Üstün veya özel yetenekli çocuklar, yeteneklerini geliştirmek için özel eğitim ve faaliyetlere ihtiyaç duyan çocuklardır.

Okul öncesi dönemde, üstün veya özel yetenekli çocukların genelinde gözlenen özelliklerinden bazılarını, onları tanıma ve toplum içerisinde, onlara karşı bilinçli yaklaşımlar geliştirebilme amacıyla, uygulama örneklerinden yola çıkarak, birlikte inceleyelim.

Bu çocuklar, bir veya birden çok alanda üstün veya özel yeteneğe sahip olabilirler. Takvim

yaşlarının üzerinde bir gelişim düzeyi sergiler ve yaşitlarına göre daha gelişmiş oyunlarla ilgilenirler. Oyunlarını; sahip oldukları liderlik özelliğinin bir getirisi olarak; kendileri kurmak isterler, kurdukları oyunlardan çabuk sıkılıp, yaşitları oyuna daha yeni adapte olmuşken, onlar farklı bir oyuna geçmek isterler. Bu ve benzeri istek ve özellikleri nedeniyle, yaşitları ile oluşturdukları oyun grupları içerisinde uzun süre barınamazlar ya da uyumsuz olarak gözlemlenirler. Bu gibi nedenlerle, büyüklerle iletişim kurmada daha istekli ve başarılıdırlar.

Meraklıdırlar ve sürekli sorular sorarlar. Daha çok, fen ve doğa olaylarına; hayvan davranış, tepki ve özelliklerine; yırtıcı ve vahşi hayvanlara ve yaşam koşullarına; sayılara ve sayı oyunlarına; kelimeler ve anlamlarına; sıvılar, kimyasal maddeler ve değişimlerine; mekanik aletlere, bu aletlerin iç dizaynları, parçaları ve çalışma

prensiplerine; karşı yoğun ilgiye sahiptirler.

Gözlem güçleri yüksektir. Her an gözlem yaparlar. Gözlemledikleri ve ilgilerini çeken bir olayı mutlaka denerler. Bu denemelerin sayısı, üstün veya özel yetenekli çocuğun bilgileri beyinde kodlama şekline ve doyuma ulaşmasına göre artarak değişiklik gösterir. Öğrenme amaçlı olan bu denemelerin sayısı artarak tekrara dönüşürken, üstün veya özel yetenekli çocuk, tekrarladığı denemelerin hepsinde de, gözlemlediği ya da algıladıklarıyla yetinmez ve kendinden, çevresinden bir şeyler katarak devam eder. Taa ki; doyuma ulaşmaya kadar.

Merak ettikleri konular üzerinde araştırmacı ve hırslıdırlar. Üstün veya özel yetenekli çocuklar, deneyerek öğrenme ve model alma yoluyla öğrenmeyi seçtikleri için, yakın çevresinde ya da tv de gördüğü bir davranış ya da olayı, ne kadar gerçek dışı olsa da, mutlaka deneme ve sonuca ulaşma isteğindedirler, ısrarcıdırlar. Bu deneme isteklerinin engellenmesi ya da ertelenmesi durumunda

hırçınlaşırlar ve asla vazgeçmezler.

Fikir ve düşüncelerini mutlaka ifade etme ve kabul görme ihtiyacı içindedirler. Yönlendirme ya da öğretileri sevmezler. Onlara yöneltilen soruları cevaplamak ya da hazır bilgileri dinlemek yerine soru sormayı ya da anlatmayı tercih ederler. Özellikle ebeveynleri ve yakın çevresi tarafından, fikirlerinin dinlenildiğini ve fikirlerine önem verildiğini hissetmeleri, üstün veya özel yetenekli çocuklar için; duygusal gelişimleri açısından olduğu kadar, zihinsel gelişimleri açısından da oldukça önemlidir. Düşüncelerini ifade ederken, aradaki boşlukları fark edip, tamamlama fırsatı da bulacaklardır. Böylelikle, ihtiyaç duydukları anda onlara; yönlendirme yerine, rehberlik yapılarak, gelişimlerini, olumlu yönde destekleme fırsatları değerlendirilebilir.

Hafızalarını çok iyi kullanırlar. Düşünme ve yorumlama yetenekleri yaşıtlarına göre daha farklıdır. Algılama düzeyleri çok hızlıdır. Bu nedenle tekrarı sevmezler ve sabırsızdırlar.

Önceden öğrendikleri bilgileri, yeni durumlara çok iyi transfer ederler. Olaylar arasında, kendilerine özgü olarak kimi zaman gerçeğe yakın, kimi zaman ise olağanüstü kodlamalar ve bağlantılar kurarlar.

Resim ve müziğe karşı ilgileri yüksektir. Bu alanlardan birinde ya da ikisinde de özel yeteneğe sahip olabilirler. Yaptıkları resimlerinde, renkleri kullanma tarzları ve yaratıcı güçlerini ortaya koyma biçimleri oldukça farklı ve ilgi çekicidir. Ritim duyguları gelişmiştir. Yeni duydukları bir müzik parçasını inanılmaz bir hızda kavrayıp, aynı şekilde ifade edebilirler.

Yaratıcı yetenekleri, hayal güçleri başkalarının ilgisini çekecek oranda yüksektir. Bu güçlerini her zaman ortaya koyarlar. Kimi zaman, orijinal ve etkileyici fikirler üretip, olağanüstü yorumlarda bulunarak, yaratıcı düşünce yetilerini sergilerler, kimi zaman da yaptıkları sanat çalışmaları (artık materyallerle yeni bir ürün oluşturma vb.) ve resimlerde çıkış noktaları ve bunları ifade etme biçimleri ile yaratıcı yeteneklerini ortaya koyarlar.

Duygusal anlamda yüksek duyarlılık gösterirler. Başkalarının duygu ve düşüncelerine önem verirler. İletişime girdikleri kişilerin duygu ve düşüncelerini anında algılama ve yorumlama yeteneğine sahiptirler. Sanıldığığının aksine, kibirli ve ulaşılmaz davranışlar sergilemezler. Paylaşma her zaman açık ve yardımseverdirler. Hatta arkadaş grubu içerisinde, yardıma ihtiyacı olan arkadaşlarına, talep gözetmeksizin yardıma hazırdırlar. Duygusal anlamda yüksek duyarlılığa sahip olmanın olumsuz bir getirisi olarak, kendilerinde var olan yetenekleri sergilemekten sıkıntı duyabilirler.

Yukarıda verilen bilgiler ışığında; Üstün veya özel yetenekli çocuklara karşı yaklaşımda hassas olmak ve bu çocuklarda

var olan özelliğe göre birebir tutumlar geliştirmek daha sağlıklı ve olumlu olacaktır.

Üstün veya özel yetenekliliğin de bireysel bir özellik olduğu unutulmamalı, bu türdeki çocukları iyi tanınalı ve asla onlara üstün veya özel yetenekli oldukları için değerli oldukları, gibi yanlış bir tutumla yaklaşılmamalıdır. Hatta üstün ifadesi, kendilerinin diğerlerinden farklı olduğunu hissettireceği ve olumsuzluk

Kaynakça: Bilgi Eğitim ve Kültür Vakfı

hissine kapılacakları göz önünde bulundurularak, onlara karşı kullanılmamalıdır.

Her şeyden önce bir birey oldukları ve birey olmanın getirisi olarak, farklılıkların olabileceği hissi verilmelidir. Başarılı oldukları ya da olacakları için değil, bir birey olarak, her halükarda, onlara değer verildiği, tam anlamıyla hissettirilmelidir. Sevgiyle.

Serkan CEYLAN
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

BENDEN KALANLAR

Yaşamın bizi zaman zaman zorladığı, üzdüğü, yorgun bıraktığı anlarda yüreğim gölgelenir, kabuğuma çekilmek isterim, çekildiğim yerde de kendimi dinlemek bana iyi gelir. Bu çekildiğim yerde mutlaka bir ağaca sırtımı yaslar “bu da gelir bu da geçer” derim. Geçmese de bundan öğrenilecek yine bir şey var derim. İnsan bir şekilde karşısına çıkan zorluklarla başatmanın bir yolunu buluyor. Elbette ilk önce duygusal olarak etkileniyoruz. Büyük bir sessizlik ve içe kapanma hali...kimi zamanda çok konuşarak içtekini dışarı atma hali ...Böyle zamanlarda beynimdeki fon müziğine bakarım. O müzik, resmin bütününe gör, o bütünde kendine bak, işte hayat bu der. Galiba en zor zaman da an'ı yaşayabilmek, hayatın tarifi olsa gerek... Bana soracak olursanız , yaşamın anlamı nedir diye, insanlara yardımcı olmak, paylaşmak, beraber hafifleyebilmek dertte, tasada... sevme yeteneğimizi kaybetmemek, insanı, doğayı, hayvanları börtü böceği sevmek, nazik olmak, duyarlı olmak... Birde insanları dinlemek, hep derler ya sevdiklerinize vakit ayırın diye, ben sevdiklerinizi dinleyin diyorum. Sevdiğimiz insanlara verebileceğimiz en güzel hediye dinlemektir. Yeri gelmişken söyleyeyim dinlemek hiç de kolay bir eylem değildir. Sabır ister, empati ister, yaşanmışlık ister, duygu ister, nezaket ister, güzel bir yürek ister. Bunlar olursa karşılaştığımız güçlüklerle daha iyi başedebiliriz, sağlığımızda yolunda gider gibi geliyor.. Sevdiklerinizle beraber yaşamınızın daha anlamlı olması dileğiyle, sevgiyle ve çiçeklerle kalın.

Sevgi BAL
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

Buket Çetin

Kulaklarıma İnanamıyorum

"Kulaklarımı sevmiyorum. Çünkü bana sürekli kepçe kulak, kulakçık gibi isimler takıyorlar."

Ozan, ailesiyle birlikte yeni bir şehre taşınmıştır. Bu şehirde yeni bir okul, arkadaşlar ve çevre onu beklemektedir. Ancak buraya alışmak hiç de kolay değildir. Sürekli eski arkadaşları aklına gelir. Buradakiler durmadan Ozan'ın kulakları ile dalga geçerler.

Üstelik bu şehirdeki bitkilere ve hayvanlara bir şeyler olmaktadır. İnsanlar ise günden güne daha da çok hastalanır.

Bir gün kulakları Ozan'a hiç beklemediği bir sürpriz yapar ve Ozan kulaklarına inanamaz. Kulaklarının sürprizi ile çok çılgın bir maceraya atılır. Bu macerada ona eşlik edecek son derece garip ama sihirli dostları olacaktır. Ozan ve dostları ile birlikte maceraya hazır mısınız?

9-12 yaş çocuklar için kaleme aldığı romanda Buket Çetin, birçok çocuğun etkisi altında kalabildiği akran zorbalığını Ozan'ın dünyasından bizlere aktarır. Üstelik Ozan sevdiği eski arkadaşlarından ve şehrinden ayrılmıştır. Yeni çevresindeki arkadaşlarının sürekli görünüşüyle dalga geçmeleri, onun gittikçe içine kapanmasına neden olur. Yeni tanıştığı bu çevre ile bir türlü baş edemez.

Onun gittikçe içine kapanmaya başladığı süreçte kulakları hiç beklenmedik bir sürprizle Ozan'ı karşılaştırır. Bu durum Ozan'ın dünyaya bambaşka bir pencereden açılmasını sağlar.

Dünyaya açıldığı bu pencerede ona sihirli dostlar eşlik ederken, Ozan'la birlikte fabrikaların ve HES'lerin saçtığı zehirle, yok olan canlıların acılarına tanık oluruz. Gün geçtikçe zehirlenen ve hastalanan insanların kendi kendilerini nasıl yok etmeye çalıştıklarını anlarız.

Tüm bunlarla mücadeleye girişen Ozan'ın maceraları, aslında biz yetişkinleri de içine çeker.

Sonra bir gün Ozan ve sihirli dostları, yaşadıkları şehri bu zehirden kurtarıverirler. Üstelik artık Ozan, baş edemediği akran zorbalığının da üstesinden gelmeyi öğrenmiştir.

Peki bundan sonra ne mi olacak? Ozan ve dostlarının tüm dünya için yemyeşil ağaçlar ve bitkilerle, mis gibi çiçek kokularıyla dolu planları vardır.

Kanguru Yayınlarından çıkan "Kulaklarıma İnanamıyorum" u İdefix ve kitapçılarda bulabilirsiniz. Buket arkadaşımızı kutluyor, bundan sonraki kitaplarını büyük heyecanla bekliyoruz.

Buket ÇETİN
Türkkonut Yaprak Anaokulu
Rehber Öğretmeni

OKYANUS CENNETİ
(OCEAN HEAVEN-2010)

Okyanus Cenneti'nin aksiyon filmlerinde görmeye alışkın olduğumuz Jet Li'nin oyunculuğunun sadece bunlarla kalmadığını gösteren dram türünde bir film olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

21 yaşındaki otizmlı oğlunu hayata hazırlamaya çalışan fedakâr bir babanın hikâyesini anlatan filmin sizi duygusal olarak bambaşka boyutlara taşıyacağına şüphe yok.

Otizmlı bir bireyin hayatın tüm zorluklarına rağmen ailesinden neler öğrenebileceğini, emeğin ve mutlak sevginin nelere kadir olduğunu göstermesi açısından "özel eğitim" alanı için çok önemli bir film olduğunu söyleyebiliriz.

Otizm konusu her ne kadar çoğumuzun duyduğu bir konu olsa da bildiklerimiz, okuduklarımız ve bazen karşılaştığımızda yaptığımız kısa süreli gözlemlerimizden ibaret ve çoğunlukla yanıltıcı olabilmekte. Otizmlı her bireyin aynı olmadığını hepsinin birbirinden farklı özellikleri olduğunu çoğumuz biliyoruz. Bu filmde de otizmlı Dafu'nun hayatında neler başarabildiğini, duyarlı ve hassas olduğu durumları görebileceksiniz ve önyargılarınız büyük bir değişime uğrayacak.

Tabi ki bütün bunları söylerken tüm oyuncuların özellikle de otizmlı Dafu'ya hayat veren aktörün hakkını yememek lazım. Şimdiden iyi seyirler.

Aysun KARADAĞ
Etimesgut RAM RPDH Bölüm

ETİMESGUT RAM AİLE FOTOĞRAFIMIZ

BİR SONRAKİ SAYIMIZDA BULUŞMAK DİLEĞİYLE...